

FÉNIX

ŠKOLNÍ ČASOPIS

TÉMA

VÁNOČNÍ ROZHOVOR

KUKÁTKO

CUKROVÍ, BEZ KTERÉHO
NEJSOU VÁNOCE

NAŠI PŘEDKOVÉ

JAK SLAVILI SLOVANÉ
VÁNOCE ANEB SVÁTKY
SVĚTLÉ

RECENZE

HERCULE POIROT'S
CHRISTMAS
ZDÁLO SE TO JAKO DOBRÝ
NÁPAD

INSPIREVIEW

PŘÍBĚH ČESKÉ POPELKY
LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÉ

NETFLIXOVÝ SOUBOJ

VIKTORIÁNSKÉ VÁNOCE V
NETFLIXOVÉM PODÁNÍ

POJĎME SI ZAHRÁT!

NA DEN RYSEM

CO JSOU ZAČ?

MAGNETICKÝ VLAK

MYSLÍM, TEDY JSEM

JAK SE O VÁNOCÍCH
(NE)POHÁDAT?

VÁNOČNÍ ROZHOVOR

S PROFESOREM ŘÍHOU A MAURICIEM ECHAVARRÍA SOCOLOVSKY

Jak slavíte Vánoce?

Vánoce slavíme víceméně tradičně: všichni se sejdeme a klasika, večeře, dárky, překvapení, pohádka a tak dále a tak dále.

Máte nějakou oblíbenou Vánoční vzpomínku?

Jedna z mých raných vzpomínek je taková specifická. Vždy jsem se jako kluk nesmírně na Vánoce těšil. Všechno bylo takové kouzelné a tajemné. Já jsem chtěl strašně pomáhat, takže když se vytáhla velikánská krabice s ozdobami, tak jsem pomáhal tak vehementně, že jsem zakopl a vletěl jsem přímo do krabice. Ozdoby tenkrát byly všechny skleněné, takže jsem tam nadělal značnou paseku a hned jsem jednu dostal. Většina mých Vánočních vzpomínek je samozřejmě pozitivní, ale tohle je jedna z prvních. Někou další velmi specifickou vzpomínku...stromek nám nikdy neshořel, ani kapra jsme nemuseli chytat pod skříní, jak se zpívá v té písničce vánoční.

Jaká je Vaše milovaná vánoční pohádka?

Já mám radši ty starší, ty moderní mi připadají poněkud ztřeštěné, popřípadě tak moderní, že už to nejsem schopen pobrat. Některé pohádky jsou takové tradiční, které k Vánocům už úplně jasně patří. Pokud jde o specifickou pohádku, zrovna včera jsme se bavili o filmu Princ a Večernice, který máme rádi. Nebo Bajaja. To byla v našem dětství první akční pohádka, bojovalo se tam s drakem, dokonce se i šermovalo. Jako chlapce mě to úplně uchvátilo.

Jak slavíte Vánoce?

Ve Španělsku hlavně s rodinou, děláme velké oslavy, pijeme víno, míváme taky hodně sladký jako vaše cukroví a taky 12 hroznů, jednu za každý měsíc.

Máte nějakou oblíbenou Vánoční vzpomínku?

Když mi bylo 10 nebo 12 let byli jsme všichni spolu s rodinou, ale teď už to tak není. Teď je nás pár, kdo se schází jako rodina, ale bývalo nás víc, když jsme byli mladí.

Jaká je Vaše milovaná vánoční pohádka?

Popelka! Já jsem se na to hodně koukal v televizi, je to moc hezká pohádka a je tam Šafránková!

VÁNOČNÍ ROZHOVOR

S PROFESORKOU MAŠKOVOU

Jak slavíte Vánoce?

Vánoce? Co to je? Svátky klidu? 22. 12. kucháme 3 kapry. Naše psí holky mají hody. 23. 12. strojíme stromeček, douklízíme a doladíme poslední zbytky výzdoby. Odpoledne vařím rybí polévku, večer vyrobím cca 10kg bramborového salátu. Pouštíme si koledy, Rybovku, tramské vánoční songy. Vyrobím nějaké vánoční výzdoby na hřbitov.

24. 12. vstávám jako obvykle v 5.00 a za zvuků Rybovky zabalím pár dárečků. Moji 3 chlapi zajedou na hřbitov v Žebětíně. V 10.00 po kávičce obalím ty 3 kapry, roztopím friták. Uvařím kotletu zelí, nachystám kačenu a masíčka na druhý den. Ve 12.30 je všecko hotovo a nachystáno, jedeme k mamince na pozdní oběd, posedíme, pomeditujeme a zavzpomínáme u svíčky na všechny, kdo už s námi nejsou. Vrátime se domů, pustíme si konečně nějakou pohádku, rozbalíme dárečky, vlezeme do pyžamky.

Na Boží hod jedeme za švagrem, upeču to masíčko k zelíčku s domácím knedlíkem a pořád u toho jedou pohádky, muzika a do toho všeho blbneme s našimi holkami labradorkami, naplníme ptačí krmítka, rozbalíme další várku dárečků a jsme rádi všichni spolu.

A na Štěpána? Pyžamový den, dojíždají se zbytky, filmy, muzika a hlavně velké prádlo (měkké vánoční dárky). No a najednou je to všechno pryč a sepisuje se seznam surovin na silvestrovských 100 chlebíčků pro 4 dospělé. Prostě retro konzervativní svátky pilné hospodyňky.. Ale mám ráda ten lehký chaos i následný klid - všichni mají to, co potřebují a máme psí chlupy v salátu i polévce a černé pivo, aby žlučník moc netrpěl a světýlka a muziku a staré filmy. Prostě pro mne jsou Vánoce rodina a její spokojenost. Stačí mi vlastně málo. I když u toho docela kmitám. Přiznávám, ráda.

Máte nějakou oblíbenou Vánoční vzpomínku?

Sníh, který padal, když jsem ráno 24. vstala do mateřské školky, na kterou jsem viděla, byl tam obrovský smrk. Protože to byl první dárek od Ježíška.

Jaká je Vaše milovaná vánoční pohádka?

Ježiš, těch je strašná spousta. S čerty nejsou žerty, Anděl Páně 1, Anděl Páně 2, Byl jednou jeden král... No prostě všechny ty hodně starý, hlavně když to není od Trošky.

VÁNOČNÍ ROZHOVOR

S LISOU JANINE MORÁVEK

How do you celebrate Christmas?

We have a Czech Christmas on your Christmas Eve, which is on the 24th, with carp and a potato salad and then, for me, the traditional Christmas is the Christmas day, where you get the presents in the morning, and you have a roast duck or turkey for lunch. We would also have these Christmas crackers and little hats. Even though I grew up in Germany, we always had a traditional British Christmas.

Do you have a favorite Christmas memory?

Yes, I remember as a child that I would feed the Father Christmas' donkey. We would put out food for the donkey and then afterwards the bucket was empty, so I really believed that he came in and brought the presents, because the donkey had been there and eaten all of the food. Well, my parents made up that donkey and I was absolutely heartbroken.

What's your favorite Christmas movie?

Probably the Czech one with the three nuts, because it's absolutely famous in Germany and you'll see it every hour on a different channel. Oh wait, there's this other movie, that's very closely followed by the Three nuts for Cinderella, but this one is about a crazy family, I think it was called Christmas vacation.

Jak slavíte Vánoce?

U nás máme 24. prosince tradiční české Vánoce s kaprem a bramborovým salátem a 25. slavíme i anglické Vánoce, ráno si rozdáme dárky a na oběd máme pečenou kachnu nebo krocana. Taky míváme vánoční "crackers" a malé čepičky. I když jsem vyrostla v Německu, vždycky jsme s rodinou slavili anglické Vánoce.

Jaká je vaše oblíbená vánoční vzpomínka?

Vzpomínám si, jak jsem byla malé dítě, tak jsem krmila oslíka, který patřil Otci Vánoc. Ven jsme dali kyblík plný jídla a když jsme se k němu potom vrátili, tak byl kyblík prázdný. Opravdu jsem díky tomu věřila, že přišel a přinesl nám dárky, protože jeho oslík snědl všechno jídlo. Bohužel si toho oslíka moji rodiče jenom vymysleli. Když jsem to zjistila, zlomilo mi to srdce.

Máte nějakou oblíbenou vánoční pohádku?

Nejspíš takovou tu českou, se třemi oříšky, protože je strašně oblíbená v Německu a každou hodinu ji uvidíte na jiném kanále. Ale mám ještě jeden oblíbený film, který je jenom kousek za Třemi oříšky pro Popelku, ale tento je o šílené rodině a myslím, že se jmenuje „Christmas vacation“.

FÉNIX NA ČASOPIS ROKU?

Určitě vám v posledních dnech nemohlo uniknout to, že náš školní časopis Fénix postoupil v Soutěži školních časopisů až do celostátního kola. To se konalo na fakultě sociálních studií MUNI ve stejný den jak každoroční multimediální den. (Mimochodem toho jsme se zúčastnili již minulý rok a z této návštěvy vznikl článek, ve kterém najdete všechny potřebné informace o MUNI FSS. Tak ho běžte omrknout.)

Již při příchodu do atrie fakulty jsme byli ohromeni nespočetně hezkými a originálními školními časopisy. A mezi nimi byl i ten NÁŠ! A musím vám říct, že byl krásný pocit ho tam vidět. Po rozjímání nad naším Fénixem jsme se ale museli rozhodnout a z těch pěkných časopisů vybrat dva – jeden do kategorie ZŠ a druhý do kategorie SŠ – které nás nejvíc zaujaly.

V průběhu dne jsme se mohli zúčastnit mnoha debat, přednášek nebo workshopů. Zároveň jsme si mohli vatriu vyzkoušet virtuální realitu anebo se jít podívat na stánky mnohých novinářských společností jako třeba České tiskové kanceláře nebo České televize. Kdo si nemohlo vybrat, tak se uchýlil na dvě hlavní debaty dne – „**Jak se fotí prezident**“ a „**Jak se dělá prezident?**“. První debatu hostovali jedni z předních fotografů české politické scény, kteří mají na svém kontě fotky snad všech prezidentů České republiky. Mohli jsme proto slyšet zkušenosti Igora Zehly, Luboše Pavlíčka – dvou dlouholetých fotoreportérů pro ČTK – a Jiřího Salíka Slámy, který se pro změnu jako fotograf podílel na prezidentské kampani Petra Pavla. Druhá debata se poté točila kolem PR prezidenta a kolem toho, jak vlastně fungují novináři při prezidentských volbách. Na otázky jsme se poté mohli ptát novináře a komentátora Seznam Zpráv Jindřicha Šídla, redaktorky Aktuálně.cz Dominiky Hejl Hromkové, redaktora České televize Jakuba Pacnera a PR specialisty Štěpána Neubauera, který se mimo jiné podílel na prezidentské kampani Danuše Nerudové.

Po dvou dlouhých, ale velmi zajímavých debatách naše kroky začaly směřovat khale, kde mělo každou chvíli začít to oné vyhlášení Soutěže školních časopisů, kvůli kterému jsme sem i přišli. A získali jsme ... **CENU POROTY!** A jsme za ni moc vděční. V hlavních kategoriích jsme sice umístění nezískali, ale odměnou nám bylo mnoho inspirace na zlepšení Fénixe. Je úžasné, že ačkoliv toto byl náš první ročník v této soutěži, dostali jsme se až do jejího úplného finále.

**Tak třeba zase příště!
Váš Fénix**

CUKROVÍ, BEZ KTERÉHO NEJSOU VÁNOCE

Při hledání toho nejchutnějšího dárku stačí pouze jít za nosem. Tak jsem i já, vedena medovou vůní, našla cukrárnu a perníkárnou **Superník**, schovanou v ulici nad hlavním vstupem do Výstaviště.

Obchůdek je to sice malý, ale sobrovským sortimentem ručně vyráběného a zdobeného vánočního pečiva. Vaše očekávání jistě nezklame. Perníky s krásnou zlatohnědou barvou a lesklým povrchem vyráběné z kvalitních, především regionálních surovin jsou ve vánočním období nesmírně žádané. Obchůdek tak naplnil svou kapacitu objednávek a do konce roku žádné další již nepřijímá. Není však třeba si zoufat, ve volném prodeji jsou pořád populární dobroty k dispozici.

Jejich krásně zdobené sušenky všech velikostí chutnají tak lahodně jak voní. Ať už se jedná o plněné, mandlové nebo malované, **Superník** a jeho pilné Supernice je pro vás s láskou upečou.

Po vstupu do obchůdku uvidíte nejen široký sortiment vrůzných regálech, ale také ty zdobné a tematicky zabalené. Perníky se ručně zdobí na místě, takže se zákazník může podívat i na celý proces. Tedy od zastávky Výstaviště hlavní vstup stačí jen následovat lahodnou vůní až na adresu Hlinky 90 a máte o zákusky postaráno.

NAŠI PŘEDKOVÉ

JAK SLAVILI SLOVANÉ VÁNOCE ANEB SVÁTKY SVĚTLÉ

Pokud jste si při přečtení názvu článku představili nějakou slovanskou rodinku ze sedmého století, která jí kapra s bramborovou kaší, za kterou stojí vánoční stromeček s baňkami a svíčkami, zatímco v pozadí hraje „Narodil se Kristus Pán“, jste trošku vedle. No až na ten stromeček, i když to nebyl stromeček, ale větev. Ale o tom později.

Na začátek je nutné podotknout, že staroslovanské Vánoce vypadaly úplně jinak, než jak je známe dnes. A nejenže vypadaly jinak, slavily se v duchu něčeho úplně jiného. Slovo Vánoce (vá-noce) znamená noc světlé, posvátné a pochází ještě z pohanských dob. Vánoce byly svátkem nejslavnějším i nejtajemnějším. Dle víry předků se v tu dobu dokonávalo staré slunce a nové se rodilo, proto se slavily ke cti slunce. Oslavy trvaly dva až tři dny a pojily se se svátkem „Kračun“, který začínal zimním slunovratem a končil začátkem ledna.

Součástí Vánoc byla i štědrovečerní hostina, na kterou byly konány velké přípravy. Říkalo se, že slunce je v ráji a právě světlice, v níž se hoduje, má být obrazem tohoto ráje. Proto se v hodovní místnosti stlalo po zemi seno a dávalo se i pod ubrus na stůl. Ryby jako jídlo přineslo na stůl teprve křesťanství. Dříve bylo zvykem mít v průměru večeři o šesti chodech, bohatší rodiny měly klidně 9. Na štědrovečerní stůl se dostal například houbový kuba, chamula (kaše ze sušeného ovoce), vánočka, různé obilniny, čočka, hrách, zelí, kapusta, tvarůžky a všelijaké maso.

Zdraví se věštilo pomocí rozkrojeného jablka či rozlousknutého ořechu (zdravá jádra znamenala zdraví). Dívky zjišťovaly, za koho se vdají, potřásáním došku ze střechy: podle vypadlých zrněk to mohl být ženich buď bohatý (pšeničná zrna), nebo chudý (ovesná). Z dvanácti osolených plátů cibule (cibulový kalendář) se věštilo počasí na celý rok. Důležitou součástí oslav bylo pálení ohňů, pro jejich očištnou funkci a ochranu proti silám podsvětí.

Koledování spočívalo v obchůzkách s figurou dítěte, která symbolizovala právě zrozeného slunečního boha, či se zobrazením slunce – za doprovodu písní, pořekadel a proseb o obdarování. Štědrost vůči koledníkům mělo zajistit blahobyt v příštím roce.

Dárky dříve měly spíše symbolický význam, kterým si lidé upevňovali vzájemné vztahy. Většinou se jednalo o drobnosti, které sami vyrobili. Šlo o různé zdobené perníčky, náramky, nebo třeba jen jablíčka a oříšky.

A teď už k vánočnímu stromečku. Vánoční stromeček je původně starogermánská tradice, která se k nám dostala v 19./20. století. Staří Slované měli "chvojku" – větev nebo špičku jedle. Zdobila se ovocem, především jablky, ale také vejci a stuhami červené barvy, později dalšími lidovými ozdobami. V dávných dobách starých Slovanů se zavěšovala na vchodové dveře špičkou dolů, aby se mrtví nasýtili už venku a netoužili "jít dovnitř". Takže z dnešního úhlu pohledu je to směs vánočního stromečku a jmelí.

Existuje mnoho různých zdrojů ke slovanským tradicím, takže neexistuje jedna stejná verze pro všechny slovanské národy a domácnosti. Ale když se nad tím zamyslíte, dnes taky neslaví všechny Slovanské národy Vánoce stejně. Zatímco tady máme Štědrý den 24. 12., na Ukrajině, v Rusku, v Srbsku a Bulharsku se podle pravoslavného kalendáře slaví Vánoce až 6. či 7. ledna. Naopak nejvíce nedočkaví jsou Chorvati, kteří si dávají dárky někdy už na Mikuláše. Ovšem pro rozdíl ve svátcích nemusíme jít daleko. Někteří z nás třeba na Vánoce kapra nejí, jiní vynechávají Pelíšky a jdou hned po Tři oříšky pro popelku spát.

Tímto jsme pokryly všechny významnější slovanské svátky a od dalšího čísla se vydáme trošku jiným směrem. Chtěly bychom všem popřát veselé Vánoce a šťastný nový rok!

HERCULE POIROT'S CHRISTMAS

Protože se kvapem blíží Vánoce, v tomto čísle se podíváme na knihu spatřičnou tematikou. A to konkrétně na detektivku *Hercule Poirot's Christmas* (v překladu *Vánoce Hercula Poirota*) od legendární spisovatelky Agathy Christie.

Simeon Lee, bohatý muž, který rád sledoval utrpení druhých, pozval svoje příbuzné do rodinného domu, aby s nimi mohl hrát krutou hru. Jednoho večera Simeon všechny své potomky zavolaal, aby je postupně nařkl ze slabosti, hlouposti, jednoduše, že jsou úplně kničemu. Následně, když se všichni rozejdou, se ozve rachot padajícího nábytku a strašlivý táhlý řev. Jako by se duše škvařila v pekle. Když ostatní vyrazí zamčené dveře, naskytne se jim otřesný pohled. Vrah má ale smůlu, jelikož místní policie byla zrovna počtána návštěvou slavného detektiva Hercula Poirota, který řeší jednu zásadní otázku: Kdo je vinen?

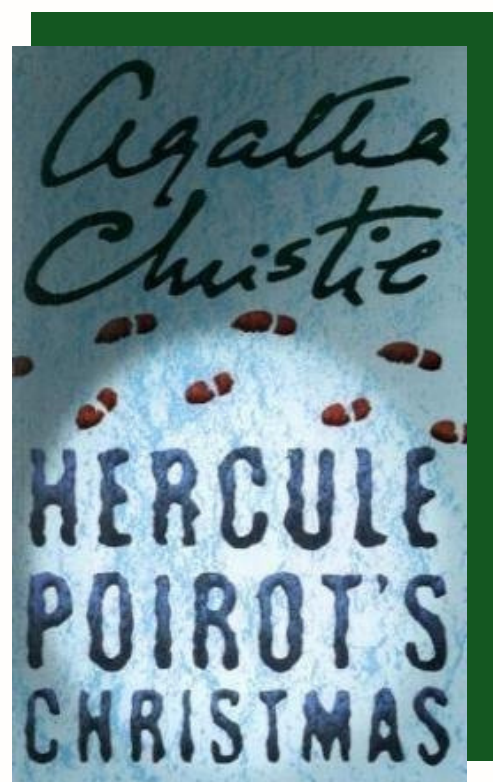

Určitě všichni z vás četli, nebo alespoň slyšeli o královně detektivek – spisovatelce jménem Agatha Christie. A že píše geniální knihy. A tato kniha není výjimkou, celou jsem ji shltla za jeden víkend. Zápletky, motiv i samotný způsob vraždy byl dokonale promyšlený a až do konce knihy jsem si nedokázala tipnout, kdo vlastně je vrah. Christie zde taky dokázala zakomponovat spleť rodinné vztahy i nějakou tu tematiku Vánoc.

Celý plot twist se odehrál tak na posledních patnácti stránkách, kdy jsem jenom kroutila hlavou a říkala si, jestli jsem tak hloupá, že jsem neodhalila pachatele, nebo jestli byl tak skvěle ukryt v řádcích, až skoro bylo nemožné ho prokouknout. Jediné, co bych této knize mohla vytknout byl trochu pomalejší začátek.

Abych to shrnula: je to napínavá, krátká, čtivá kniha s dokonale vymyšlenými postavami, ale co jiného čekat od Agathy Christie. Určitě doporučuji přečíst.

Poznámka autora: Doporučuji Agathu Christie v originále. Nemusíte se rozčilovat nad špatným překladem, je to mnohem zajímavější, a ještě se přiučíte pár zajímavým slovíčkům.

ROZÁRKO, ALE TY JSOU PŘECE SVATEBNÍ!

PŘÍBĚH ČESKÉ POPELKY LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÉ

Milí čtenáři, blíží se nám čas, kdy se hrdinové ze všech koutů světa přes všemožné nesnáze pokoušejí zachránit nebo kompletně zrušit Vánoce, s pomocí svých přátel obnovit či přetnout dárkové distribuční trasy ze Santovy základny na severním pólu. No a všichni do jednoho jsou napnutí jak kšandy, jestli místo vysněného dárečku omylem neobdrží kus uhlí. Po vyčerpávajícím zhlédnutí několika desítek filmů s touto tematikou se každý správný Čech začíná těšit na neodmyslitelné štědrovečerní finále tohoto televizního maratonu: starou dobrou klasiku Pelíšky, a hlavně pohádku Tři oříšky pro Popelku, ve které Libuše Šafránková v hlavní roli každoročně okouzluje už několikátou generaci diváků.

Libuše Šafránková patří mezi nejznámější a nejoblíbenější herečky české kinematografie – a není divu – za celou svoji kariéru hrála ve více než 150 filmech, televizních seriálech a činohrách. Do paměti českého národa se nesmazatelně zapsala svým jemným dívčím vzhledem a vystupováním, díky čemuž ji byly svěřovány role především kladných postav. Diváci si ji neuvěřitelně oblíbili a dnes už jí neřeknou jinak než “naše Libuška”.

Narodila se nedaleko Brna v městečku Šlapanice a zde také prožila dětství, než nastoupila na dramatické oddělení brněnské Státní konzervatoře. Tehdy, ještě během studia, poprvé zazářila na prknech Mahenova divadla v Brně v roli Julie v Shakespearově tragédii. Stalo se tak vlastně omylem, protože herečka, která měla tuto postavu původně hrát, si zvrtila kotník po tom, co ji další brněnská legenda, Franta Kocourek, nestihla chytit při skoku z kulisy. Libuši tento úspěch nicméně otevřel cestu k dalším štacím: působila pak např. ve Státním divadle v Brně nebo pražském Divadle za branou.

Také odstartoval její filmovou kariéru, ještě téhož roku (1971) si ve svých 16 letech zahrála malou Barunku ve dvoudílném televizním zpracování Babičky. Čeští režiséři si všimli jejího mimořádného potenciálu a přetahovali se o ni, jako by byla v branži už léta. Obsazovali ji pak často jako princeznu či vílu v mnoha známých pohádkách, třeba Princ a Večernice, Třetí princ nebo Nesmrtelná teta. A pak, v jejích pouhých 20 letech, přišel její největší úspěch – role dívky, které se i přes nesčetné překážky splní sen – Popelky.

Natáčení Tří oříšků proslavených nejen díky Šafránkové i v zahraničí, je dodnes opředeno mnoha historkami, které dávají tušit, že se při něm nikdo nenudil. Už to, že se na filmu podíleli čeští i němečtí herci a natáčelo se v obou zemích, muselo být organizačně nesmírně náročné.

ROZÁRKO, ALE TY JSOU PŘECE SVATEBNÍ!

PŘÍBĚH ČESKÉ POPELKY LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÉ

Pohádka měla být také podle původního scénáře zasazena do kouzelné letní krajiny a až časově omezené možnosti německých komparzistů donutili režii přesunout celý příběh do zimního období a překopat velkou část plánovaných výstupů, což se neobešlo bez mnohých změn replik a vtipů. Podle kritiků to ale filmu nijak neuškodilo, spíše naopak, a přiznejte si sami: nejsou náhodou nejlegendárnější právě ty scény se zasněženým lesem a koulováním? I většina kostýmů se stihla upravit, takže před klapkou si mohla stěžovat snad jen sama Šafránková, kterou i přes teploty pod nulou macecha a režie vyhnaly ven ráchat prádlo v ledové vodě.

Mezi známá fakta patří také to, že Popelčina vytouženého prince, tedy Pavla Trávníčka, musel předabovat, údajně kvůli princovu silnému moravskému přízvuku (jako by na něm bylo něco špatného 😊), Petr Svojtka. Autentický výkon tohoto čerstvě vystudovaného herce si režisér Václav Vorlíček pohlídal mimo jiné tím, že mu neřekl o plánovaném zvratu na tanečním parketu na plesu, kdy se k princovi přitočí prostorově výraznější šlechtična Droběna z Outlova (Helena Růžicková) a příštích deset minut s ním smývá po sále. Trávníčkův na plátně zvěčnělý vyděšený výraz mluví sám za sebe.

Obsazení nejen lidských postav bylo občas obtížné: grošáka Juráška představovali ve skutečnosti tři koně (z důvodu zákazu převozu zvířat přes hranice kvůli prevenci šíření onemocnění), dva čeští a jeden německý, jak jde ostatně poznat při bližším pohledu na různě tónovanou srst Popelčina miláčka v různých scénách. Sovička Róza, věrná a roztomilá strážkyně Popelčiných pokladů zapůjčená z jedné ZOO v NDR, také občas odmítala spolupracovat, takže do ní režisér Vorlíček schovaný za bednou musel píchat klacíkem, když měla mrkat nebo otáčet hlavou.

Sníh a mráz na Šumavě dodává pohádce kouzelnou atmosféru, ale pro herce i štáb to znamenalo točit všechny venkovní scény na první pokus a přežívat v bojových podmínkách. Žádný catering, žádné zázemí (na rozdíl od ptáčka Karla Gotta), řidič jim dokonce odmítal topit v autobuse a vojenský obrněný transportér byl jediným vozidlem schopným se dostat přes závěje, a tedy jediným dopravním prostředkem zajišťujícím styk s okolím.

Šafránková snášela útrapy způsobené počasím statečně, v jednom rozhovoru se rozpovídala o svých útrapách a dodala historku spojenou s poslední, zamilovanou scénou pohádky – těsně za hřebenem kopce, za který s princem odjíždí, se prý koni Pavla Trávníčka smekla noha a i s princem zahučel do nějaké jámy u cesty, takže ona musela odcválet sama. Kvůli rozšlapanému sněhu se scéna, naštěstí pro vyčerpané herce, netočila podruhé a malá nehoda byla šikovně zamaskována včasným ukončením záběru.

ROZÁRKO, ALE TY JSOU PŘECE SVATEBNÍ!

PŘÍBĚH ČESKÉ POPELKY LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÉ

Režisér Vorlíček a ostatní herci na Libuši vzpomínají jako na pečlivou, laskavou a neuvěřitelně talentovanou kamarádku, která se vždy plně vžila do své postavy a skromně se vyhýbala společenským událostem propagujícím tento snímek.

Zdůvodňovala to prý tím, že vždycky, když přišla někam do společnosti mezi davy lidí, byli proti ní všichni ve výhodě: znali ji, ale ona je ne. Ačkoliv jí bylo líto, že jsou její obdivovatelé smutní kvůli její stydlivosti, nechtěla se pouštět do trapných rozhovorů, které by nebyly příjemné ani jedné straně.

V tuzemsku již tehdy úžasně populární koprodukční pohádka obletěla celý svět a každoročně se během svátků vysílá minimálně jednou v Německu, Slovensku, USA, Rakousku, Švýcarsku, Španělsku, Švédsku, Arabských Emirátech nebo dokonce i na Filipínách. V Norsku se těší mimořádné oblibě mezi diváky všech věkových kategorií, a tak byla po vzoru česko-německé verze přetočená v podání norských herců. Navzdory očekávání se však nové zpracování zařadilo spíše mezi kontroverzní díla. Šafránkovou holt hned tak někdo nepřekoná.

A nejen krásným princeznám dodala Šafránková během své kariéry osobité kouzlo. Tehdy už zkušené a slavné herečce svěrovaly režie čím dál častěji role obětavých maminek a manželek. Byla angažována do široké škály žánrů od komedií Vesničko má, středisková či Obecná škola po smutný válečný film Všichni moji blízcí, kde jako židovská maminka Irma loučící se se svým synkem vehnala slzy do očí všem divákům i kolegům na place. Často také spolupracovala s členy Divadla Jára Cimrmana (Zdeněk Svěrák, Ladislav Smoljak a další) a podílela se na slávě jejich snímků jako Kolja (získal Oscara) nebo Jára Cimrman, ležící, spící. Podle jejích vlastních slov se od nich hodně naučila a vážila si jich jako svých velkých vzorů v řemesle.

ROZÁRKO, ALE TY JSOU PŘECE SVATEBNÍ! PŘÍBĚH ČESKÉ POPELKY LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÉ

Svému povolání byla Libuše věrná natolik, že ke stejné profesi takřka "dokopala" i svoji o pět let mladší sestru Miroslavu Šafránkovou, ve které viděla potřebné vlohy a talent snad jako úplně první. Jednou ji dokonce, prý v rámci tréninku, zavřela do skříně a ven ji pustila až když s vzorným a spontánním přednesem okomentovala jakési fiktivní sportovní utkání. A podařilo se – obě sestry si společně zahrály třeba v pohádce Malá mořská víla a navzájem se nepřestávaly podporovat a inspirovat.

Pro Libuši osobně byla největším životním idolem Nataša Gollová, česká herečka, která svými výkony ohromovala už naše prarodiče za dob první republiky a totality, kdy často hrávala s Adinou Mandlovou, Vlastou Burianem či Oldřichem Novým. Když Šafránková v roce 2008 vyhrála anketu Hvězda mého srdce, překvapeně novinářům sdělila, že neměla o vítězství této své oblíbené dámy žádné pochybnosti a nečekaný výsledek ji velmi dojal.

V celé řadě snímků vystupovala po boku svého manžela, Josefa Abrháma, a tvořili spolu, na plátně i v reálném životě, nerozlučnou dvojici. Mnoha rodičům a manželům vykouzlily úsměv na tváři jimi ztvárněné páry z komedií Vrchní, prchni, Jak je důležité mítí Filipa nebo Svatební cesta do Jiljí. Libuše si vždycky pochvalovala natáčení s manželem a říkala, že se při něm cítí svobodnější a jistější. Ani věkový rozdíl 13 let jim nijak nevadil a jejich manželství bylo jako jedno z mála šťastné a stabilní.

Jak čas plynul, s přibývajícími léty se bohužel zdravotní stav Šafránkové i Abrháma zhoršoval a pro stále účinkující herce bylo i za pomoci rodiny čím dál těžší vést aktivní život. Libuše musela krátce po oslavení 68. narozenin podstoupit náročný zákrok kvůli rakovině plic a o dva dny později přišla z nemocnice špatná zpráva – že milovaná herečka následkům operace podlehla. To byla obrovská rána pro celou veřejnost, nejvíc však zasáhla Josefa Abrháma. Nedlouho po manželčině pohřbu dostal zápal plic a do nebe svou Libušku následoval ještě tentýž rok.

Libuška, Popelka, Večernice ... Ať už jí v duchu přezdíváte jakkoli, tato legenda českého filmu i divadla prostě nemá obdoby, zkrátka talent, co se rodí jednou za sto let. A jak lépe uctít památku naší národní princezny lépe, než věnovat jí s rodinou každoroční titul nejkrásnější štedrovečerní pohádky. A ať už věříte na zlatá prasátka, kapříky či cokoliv, zkuste si letos o Vánocích pro změnu rozlousknout lískový oříšek, třeba vás pak zázrak potká ... anebo možná ještě stokrát ...

VIKTORIÁNSKÉ VÁNOCE V NETFLIXOVÉM PODÁNÍ

Období Vánoc. Vůně cukroví, cinkání rolniček a také nekonečné množství pohádek. Mezi vánoční klasiky, které najdete i na Netflixu, už neodmyslitelně patří i „Vánoční koleda“. Sama pohádka má hned několik filmových zpracování, ale knižní příběh je jen jeden. Vydejte se tedy se mnou za vánočním dobrodružstvím, které vzniklo již roku 1847!

Znáte to, jsou Vánoce, máte spoustu času a nemůžete si vybrat, na kterou pohádku se podívat dřív. V tom horším případě si nemůžete vybrat ani z jedné pohádky, protože je dávají každý rok a vás už jednoduše nebaví. Pak mám pro vás dobrou zprávu! Jeden takový klasický příběh byl minulý rok opět zfilmován Netflixem, který ho tentokrát předělal na muzikál. Řeč je o „Vánoční koledě“, kterou všichni známe z filmového zpracování režiséra Roberta Zemeckise. Příběh o lakomém muži, který se má poučit ze svých hříchů, na nás promlouvá již několik století a je významným dílem autora Charlese Dickense.

Charles Dickens je snad největším spisovatelem viktoriánské doby. Je především známý svými romány o chudých chlapcích, zejména pak jeho románem „Oliver Twist“. A jako správný významný autor i on měl zvláštní obsesi – miloval havrany. Možná si říkáte, že je měl prostě jenom rád, každý přece máme oblíbené zvíře, ale on je dokonce choval jako své domácí mazlíčky. Údajně choval až tři a jeho děti je nesnášely. I přes jeho zvláštní posedlost se mu ale povedlo dokonale popsat tehdejší společnost a bojovat proti sociálním problémům. Po vydání „Olivera Twista“ lidé založili hned několik sbírek, aby pomohli zlepšit kvalitu dětských domovů.

Samotnou „Vánoční koledu“ vydával po částech v novinách. Ale nebojte, dnes ji najdete v knihkupectvích jako krátkou povídku. Knižka vás zavede do viktoriánské Anglie v období Vánoc, a tak se vám naskytne možnost pozorovat, jaké tradice a zvyky lidé měli. Kromě tradic a zvyků poznáte i problémy tehdejší společnosti. Hlavní hrdina Scrooge pak svede boj se svou minulostí a celý příběh má své morální poučení, stejně tak jako všechny autorovy romány.

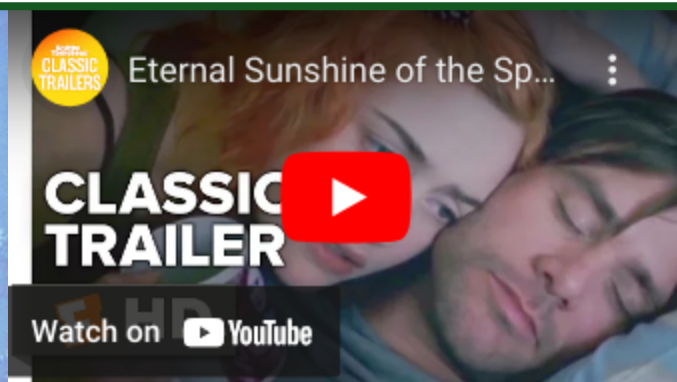
Jelikož má tato povídka přes 10 filmových adaptací, vybrala jsem si tu nejnovější, kterou najdete na Netflixu. Celý příběh je zpracován jako animovaný muzikál režisérem Stephenem Donellym. Největší rozdíl, který mně osobně na netflixovém zpracování vadil nejvíce, je právě ta animace. Hlavní postavu Scrooge všichni známe jako starého, zlého pána s hrbem na zádech, který působí strašidelně. V této verzi je ale vyobrazen jako docela normální starší pán, který prostě nenávidí Vánoce. Celkově bych řekla, že tato verze je vyloženě pohádková a když si ji pustíte se svými mladšími sourozenci, tak se ani bát nebudou.

Pokud hledáte klasiku, kterou přidat na svůj seznam vánočních filmů, s „Vánoční koledou“ nešlápnete vedle. Pokud chcete spíše pohádkovou verzi, u které si možná i zazpíváte, pusťte si tu netflixovou verzi. Pokud ale chcete zažít atmosféru, kterou chtěl navodit Charles Dickens, pustila bych si spíše verzi z roku 2009. A jestli nevíte, co číst „Vánoční koleda“ jako 100stránková povídka není k zahzení už vůbec. Tak šťastné a veselé!

ZDÁLO SE TO JAKO DOBRÝ NÁPAD

<https://www.pluggedin.com/movie-reviews/eternalsunshineofthespotlessmind/>

Dája: 9/10

Vánoce se nebezpečně rychle blíží a to mimo pohádek znamená i notnou dávku přeslazených romantických filmů. Bohužel tyto narychlo udělané vánoční komedie typu „Princezna z cukrárny“ nedělají žánru moc dobrou reklamu. Přitom existují i důkazy toho, že se podobný snímek dá natočit velmi kvalitně. Zářným příkladem je i vánoční klasika *Láska nebeská*.

Dalším příkladem dobrého romantického filmu může být i „Věčný svit neposkvřené mysli“, [AT1] Vzpomínky, obrázky, citáty... Všechno se postupně skládá dohromady a odhaluje bouřlivý vztah Joela a Clementine. Doktor Mierzwiak nabízí možnost vymazat si z paměti člověka, se kterým už nechcete mít nic společného. Toto umělé zapomínání se prolíná se současností a zoufalou touhou zvrátit svá rozhodnutí. Sledování postupného vytrácení Clementine z Joelovy paměti divákům poskytuje nádherné vizuály, doplněné užasnou hudbou od Jona Briona.

Při sledování jsem měla pocit, že zadržuji dech. Scénář je napsaný originálně, důvtipně a má v sobě i cosi hřejivého. Napoprvé je příběh okouzující a napodruhé vám začnou docházet všechny drobnosti, kterých jste si předtím nevšimli. Některé věci ze začátku dávají smysl až na úplném konci. Kazeta vyhozená z okna. Rána, která v prvním záběru probudí hlavního hrdinu... Všechno do sebe zapadá a to posouvá film ještě o stupeň nahoru.

Hned po vizuálech mě nejvíc překvapili herci. Kate Winsletovou jsem neviděla v ničem kromě *Titaniku*, Elijah Wooda mám pevně zafixovaného jako Froda a Jim Carrey... Myslím, že toto bylo poprvé, co jsem ho viděla hrát normálního člověka, a ne nějakou šílenou karikaturu. Dohromady s Kate Winsletovou byli jedním z hlavních pilířů celého filmu a nesli ho s lehkostí.

Pokud jste už unavení z princezen, draků a bezduchých filmů, které v tuhle roční dobu plní naše televize a doporučení na streamovacích platformách, Věčný svit neposkvřené mysli je příjemná změna. Oskarem oceněný scénář, zajímavá morální otázka a poměrně hezky vysvětlený sci-fi prvek, je jen pár z mnoha kvalit, které tento film má. Vánoce jsou svátky klidu, takže pokud se v klidu a pohodě chcete podívat na dobrý film, můžu tento určitě doporučit. Pokud se vám ale zoufale nebude líbit, můžete zavolat doktorovi Mierzwiakovi a nechat si ho z paměti vymazat...

Čauky! Hele strašně se nudím, nenapadá tě nějaký zajímavý film, na kterém bych se mohla kouknout?

Ahoj! Nedávno jsem viděla dost dobrou. Jmenuje se *Eternal Sunshine of the spotless mind*. Myslím, že by se ti mohl líbit.

To jsem nikdy neslyšela, o čem je?

Hlavní postava Joel je absolutně zničený po tom, co se dozví, že si ho jeho přítelkyně Clementine rozhodla vymazat z paměti. Proto se rozhodne si vzpomínky na ni vymazat také.

Většina filmu se odehrává v jeho mysli a sledujeme, jak si Joel postupně uvědomuje, že nejspíš udělal chybu a na svou přítelkyni vlastně zapomenout nechce.

Tak to zní fakt hodně zajímavě. Kdo to režíroval?

Michel Gondry. Není tak známý, takže jsi o něm asi neslyšela.

Máš pravdu, nic mi to neříká. Nějakí slavní herci?

To jo, a kolik! V hlavních rolích jako Joel a Clementine jsou Jim Carrey a Kate Winslet. A pak třeba Elijah Wood, Mark Ruffalo nebo Kirsten Dunst.

Tak to je opravdu pěkný obsazení. Jdu na to!

NA DEN RYSEM

Po listopadovém halloweenu je tak akorát čas na zklidnění nervů a pomalou přípravu na blížící se svátky. Není lepší způsob, jak strávit volno než se šálkem horkého čaje, sladkým cukrovím a nějakou tou dobrou hrou, proto bychom Vám rádi představili herní trilogii jménem Shelter.

Tvůrcem her je společnost Might and delight. Jejich první hra Shelter vyšla roku 2013 a zabývá se životem jezevčí matky, která musí zajistit přežití svého rodu. Druhá hra ta, která je našemu srdci nejbližší, Shelter 2, pak vyšla v roce 2015 a krom většího, otevřenějšího světa nabídla novou, tentokrát rysí hrdinku, která se však potýká se stejným problémem, a to ochránit své potomky. Vše zakončila třetí hra roku 2021, která se pro změnu věnuje Sloní migraci a důležité roli matriarchy. Trilogie Vám kromě nezvyklé grafiky nabídne dojemný příběh, u kterého možná bude potřeba nějaký ten kapesník.

My jsme si vybrali příběh rysí matky a jejích koťat. Jedno se Might and delight musí nechat, sgrafikou si pěkně pohráli. Vizuálně se rozhodně jedná o herní unikát, který vás vtáhne do období impresionismu. Hra začíná akční částí, kdy je třeba se dostat do bezpečného úkrytu dřív, než Vás dostihne smečka vlků a kde může započít vaše role matky. Po pojmenování Vašich ratolestí je na čase jim zajistit potravu. Ze začátku se po světě budete pohybovat sami a kořist jim nosit do nory, to se ale rychle změní a čtyři malé ocásky s Vámi vyrazí za novým dobrodružstvím.

Mapa se dělí na několik částí, stím že každá Vám nabídne trochu jiný požitek s jinou kořistí a nebezpečím. Pozor, koťata neumějí plavat, proto se do některých částí světa můžete dostat jen vzimě, když je voda zamrzlá. Kromě predátorů je vaším největším nepřítelem počasí a změna ročního období, na jaře hrozí přivaly vody, zatímco v létě je možnost lesních požárů, pokud se ale budete řídit selským rozumem, určitě zjistíte, kdy a kde zůstat a užijete si poklidnou jízdu.

A jestliže se Vám vaše první mateřství zrovna nevydaří, nezoufejte! Hru můžete začít úplně znovu, nebo pokud aspoň jedno kotě z vašeho vrhu přežilo, můžete pokračovat v pokrevní linii v jeho botách. Co se týče hlavní linky děje, tak se nejedná o moc dlouhou záležitost, my to stihli za necelé dvě hodiny. Ve hře ale můžete pokračovat i po dokončení příběhu, a to tím že pořádně prozkoumáte celý svět a najdete sběratelské předměty rozmístěné po celé mapě. A naleznete-li v trilogii zalíbení vyzkoušet si pak můžete hry od stejné společnosti jako je třeba Meadow nebo Paws. Tak krásné herní svátky!

MAGNETICKÝ VLAK

Vítáme vás u ne tak úplně vánočního dílu naší rubriky. Sice jsme měli v plánu psát o saních Santa Clause, ale jejich princip zatím nikdo neosvětlil. Proto se budeme věnovat jinému levitujícímu stroji. Jde o magnetický vlak.

Zkušební provoz magnetických vlaků – nebo také MAGLEVů (zkratka spojení MAGnetická LEVitace) – začal v Japonsku již v 70. letech minulého století. Tehdy šlo o vůz ML500. Byl to 13,5 m dlouhý vagon bez posádky. Později byl jeho název rozšířen o písmeno R (refrigerator), což označovalo zkušební chlazení magnetů tekutým heliem. V roce 1979 stanovil první MAGLEV (tedy typ ML500) rychlostní rekord ve výši 571 km/h. Jednalo se o nejvyšší rychlost pokořenou vlakem své doby.

Tyto vlaky se testovaly na zkušební trati v prefektuře Jamanaši, kde se v dnešní době testují nejrychlejší MAGLEVy na světě. Nejvyšší rychlost pokořená typem MLX01 dne 21.4.2015 byla 603 km/h. Vlak udržel tuto rychlost 10,8 vteřiny a urazil za tuto dobu 1,8 km. K dosažení této rychlosti mu stačilo jen 22 km a do dnešního dne se jedná o nejrychleji jedoucí vlak.

Mimo Japonsko a jejich testovací trať v Jamanaši byla od roku 1984 v provozu také testovací trať v Dolním Sasku mezi obcemi Dörpen a Lathen o celkové délce 31,5 km. Zde se testovaly vlaky Transrapid pro Šanghaj. Trati ale roku 2011 vypršela licence provozu a rok nato byla nadzemní vysokorychlostní trať zbourána.

Magnetické vlaky jezdí také v jihokorejském Tedžonu, který jezdí mezi Expo parkem a Národním vědeckým muzeem. Mimo to již zmiňovaný MAGLEV pro čínskou metropoli Šanghaj, spojující mezinárodní letiště a centrum města. Vlak při této cestě překonává 30 kilometrů za méně než 9 minut. Dosahuje přitom maximální rychlosti 430 km/h. Zároveň se roku 2003 zapsal jako nejrychlejší komerční vlak na světě s naměřenou rychlostí 501 km/h. V roce 2007 jej ale o 73 km/h překonal francouzský rychlovlak TGV.

Ale zpět k MAGLEVům. Další trati je Linimo v blízkosti města Nagoya.

Japonské železnice také plánují zahájit roku 2027 výstavbu trati mezi Tokiem a Nagoyou, která by měla být prodloužena do Ósaky. První vlak by po ní měl přejet kolem roku 2045.

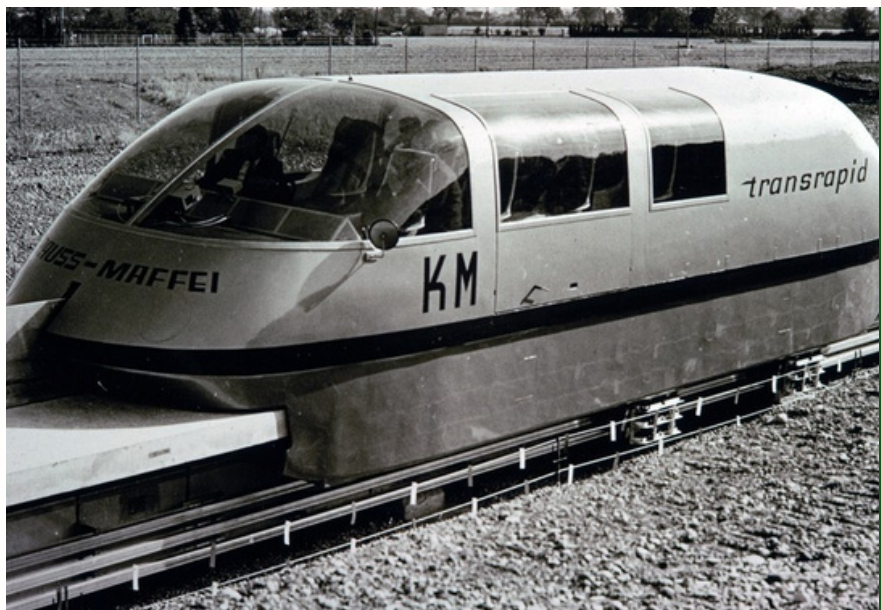
MAGNETICKÝ VLAK

Princip MAGLEVů je po teoretické stránce relativně jednoduchý. Železniční trať je vytvořena ze supravodivých magnetů. To jsou elektromagnety vytvořené ze supravodivého materiálu, tzn. že tato látka je ochlazená pod svou kritickou teplotu kapalným dusíkem, a tak vede elektrický proud bez odporu, takže se žádná energie nepřeměňuje na teplo. Tyto magnety jsou samozřejmě i součástí vlaku. Když je vlak umístěn na trať, vzájemným působením magnetů je nadzvednut asi pět až deset centimetrů (tomuto jevu se říká magnetická levitace – MAGLEV) a zároveň je posouván vpřed lineárními elektromotory. Což je jednoduše elektrický motor, který místo rotačního pohybu vykonává pohyb posuvný. Tyto vlaky jsou schopné dosáhnout neomezené rychlosti. Jediným omezením je pro ně odpor vzduchu.

Tyto technologie jsou ale velmi drahé. Můžou překročit několikanásobně cenu klasické vysokorychlostní trati. Například trať z šanghajského letiště měřící 30 km stála okolo 1,2 miliardy dolarů v roce 2004.

To by bylo do tohoto čísla vše. Děkujeme za přečtení a přejeme vám mnoho štěstí do nového roku, kde vám nadále budeme přibližovat nejrůznější technická témata.

JAK SE O VÁNOCÍCH (NE)POHÁDAT?

I když jsou vánoční svátky symbolem klidu a pohody, kvůli množství stresu se možná s našimi blízkými hádáme častěji než obvykle. I proto pro některé z nás může být čas Vánoc spíš za trest. S každou zapálenou svíčkou na adventním věnci přibývají starosti, jestli jsme vybrali ten nejlepší a nejdražší dárek, jestli jsou špičkově umytá okna, aby Ježíšek trefil, nebo jestli je pod stromečkem dostatečně vysáto. Stresorem také mohou být sociální sítě, kde je představa dokonalých Vánoc přítomnější než kde jinde. I když všichni víme, že příspěvky často neodpovídají realitě, i tak působí na naše podvědomí, ovlivňují naše chování a zvyšují tlak, který na sebe a na ostatní během svátků vyvíjíme. Také už přemýšlíme, jestli se tenthle rok pohádáme o bramborovém salátu, cukroví nebo třeba o návštěvách. Na nich se často vídáme s příbuznými, kteří nám například úplně nesedí.

Jestli čekáte návod o pár jednoduchých krocích, jak se nepohádat, tak ten neexistuje. Můžeme ale zkusit konflikt zmírnit v pár bodech. Univerzální řešení to určitě není, ale pomůže nám porozumět problému druhého.

Každý z nás máme v sobě rodiče, dítě a dospělého. Rodič při sporech rád říká věty jako: „Vždyť ti to říkám pořád.“ a jeho prací je usměrňovat dítě, které na podněty reaguje více emocionálně, při konfliktu se vzteká nebo třeba pláče. Aby v tomhle udělal někdo pořádek, musí přijít dospělý. Ten se snaží zhodnotit celou situaci objektivně a hádku vyřešit v klidu. Pokud něco potřebujete probrat, je ideální, když spolu mluví dospělý s dospělým. Na tomto principu funguje výše zmíněná technika. Pomocí skoro scénářových bodů nám komplikuje probuzení vnitřního rodiče nebo dítěte.

1. Zkusíme zreprodukovat myšlenku druhého
2. Popíšeme, co vidíme
3. Popíšeme své pocity a myšlenky, které v nás konflikt vyvolal
4. Navrhujeme řešení, podáme pomocnou ruku

**Můžeš už konečně začít uklízet?
Celý Štědrý den nic neděláš.**

Slyším, že jsi naštvaná, že celý den ti nepomáhám a přeješ si abych začal uklízet.

Vidím, že se na mě mračíš a mácháš rukama.

Říkám si, že už jsem to asi přehnal a je mi tě líto. Zároveň si ale myslím, že bychom si Vánoce měli radši užít a tak moc se nestresovat.

Napadá mě, že si povinnosti projdeme, já ti s těmi nejdůležitějšími pomůžu a ve zbylém čase budeme relaxovat a podíváme se na pohádku. Co si o tom myslíš ty?

Příklad sporu rodič a dítě:

Už tisíckrát jsem ti říkal, abys po sobě nenechávala nádobí. To vážně nezvládneš ani tohle?

**Proč mě pořád ze všeho osočuješ? To pro tebe nejsem dost dobrá?
*práskne dveřmi***

JAK SE O VÁNOCÍCH (NE)POHÁDAT?

Jak tedy hádkám předejít?

Častou odpovědí bude, že hlavně musíte komunikovat. Aby tato rada fungovala, musíme vědět, že komunikace znamená sdílení informací, a to zvládneme i beze slov. Snad nejčastěji opakovaná rada o komunikaci vystřižená z kontextu nám může klamat, že si pořád musíme povídat. Společně strávený kvalitní čas může být lepší než si pořád jen zkoušet povídat, i když není o čem.

Kdy bychom si tedy měli povídat?

Komunikovat by se měly témata týkající se daného vztahu. Ideální je, to téma vyřešit co nejdříve, ale se svolením druhé osoby. Ne vždy jsme totiž připraveni řešit vše. Špatná nálada nebo třeba stresující den ve škole je ideálním budíčkem pro naše vnitřní dítě nebo rodiče, což při hádce není ideální. Ovšem aby se téma ze vztahu nevytěsnilo, je potřeba, abychom se k němu vrátili. Nemusíme spolu komunikovat vše. Ve vztahu je naprosto normální a potřebné mít každý své tajemství, a přesto si důvěřovat.

Dobrý vztah se nerovná vztah bez hádek. Hádky jsou přirozenou součástí komunikace a myšlenka, že pravý vztah nikdy žádný konflikt nezažije je mýtus. Nic jako pravá láska totiž neexistuje. Samozřejmě, někdo pro vás bude ten pravý nebo ta pravá v určitém čase na určitém místě, ale i tyhle „pravé“ lásky potřebují péči a na jakémkoliv vztahu je potřeba pracovat.

S vánočními dárky se o Vánocích rozbalují i partnerské problémy za celý rok, které vycházejí na povrch i kvůli zmíněnému stresu. Často je ale nerozpoznáme úplně jednoduše. Občas jsou témata hádky skrytá za něčím jiným, například o neumytém hrníčku. Často se tedy sami sebe musíme zeptat, jestli jsme naštvaní kvůli přetočeným ponožkám naruby, nebo jestli máme ve vztahu hlubší problém.

Často je důležitější, jak se zachováme po onom konfliktu. Jestli se přijdeme omluvit a vše si v klidu vysvětlíme. I přes spory si zkusme tenhle rok vzpomenout, že svátky jsou o kvalitně stráveném čase pospolu a místo unavujících povinností zkusme dát prostor sobě a svým vztahům.

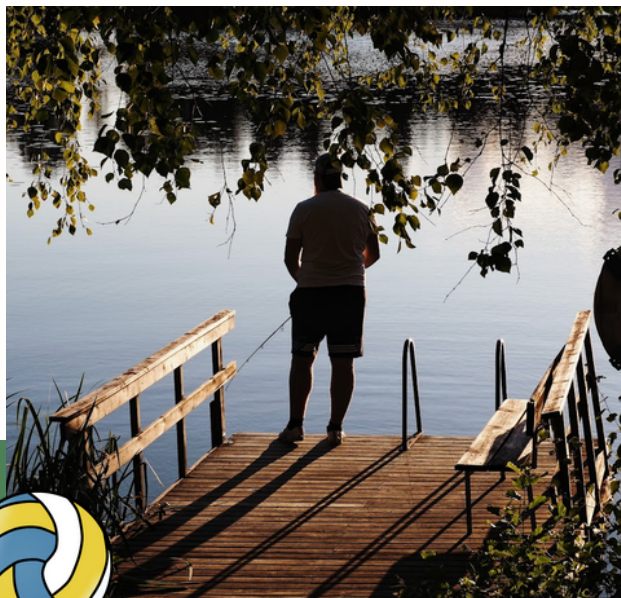
FÉNIX NA VOLEJBALE

Milí čtenáři, vítajte u nové rubriky „Hobby našeho GYBY“, ve které vám přiblížíme kroužky, do kterých můžete docházet. Všechny je za vás navštívíme, vyzkoušíme a později předáme veškeré informace. V prvním kole jsme se vydaly do kroužku volejbalu, vedeného panem profesorem Toopem. Tak do sportovního a jde se hrát!

Když jsme v pátek přišly do velké tělocvičny byly jsme překvapené tím, jak je celý kroužek koncipovaný. Naše první myšlenky totiž byly, že jenom přijdeme, párkrát odehrajeme míč a to bude celé. První minuty nás hned vyvedly z omylu. Kroužek je rozdělený na dvě skupiny – starší a mladší. S tím že když si nejste jistí, anebo hrajete volejbal úplně poprvé a ze zvědavosti, je lepší zamířit právě k těm mladším. Tam také směřovaly naše kroky.

Kroužek trvá celou hodinu a jako u každého jiného sportu, jako první přichází rozcvička. Neberte to ale tak, že byste museli běhat 5 koleček kolem tělocvičny, to vůbec! Celé to spočívá v tom, že si ve dvojici zkusíte různé přihrávky, odehrání obouruč a bagrem a v neposlední řadě také podání. A pak už je čas na samotnou hru. Hraje se půl hodiny hned poté, co se rozdělíte na družstva. Nejen po dobu hry, ale v průběhu celé hodiny nám pan profesor dával užitečné rady a tipy a navzájem jsme se podporovali. Další pozitivní věcí je to, že kromě volejbalu si procvičíte i angličtinu.

Volejbal si tedy můžete přijít zahrát každý pátek od 14 hodin, a to po domluvě a zaplacení menšího poplatku. Budete k tomu potřebovat jenom sportovní oblečení, obuv a dobrou náladu. I když nebude zrovna váš den a nebude se vám dařit, nevádí! Pan profesor, ale i vaši spoluhráči se postarají o to, že se budete cítit komfortně a naladí vás na tu správnou náladu. Takže jestli byste si chtěli zahrát volejbal, do toho. Naše škola vám to umožní a troufáme si říct, že vás to nadchne ještě víc. Tak sportu zdar!

Get to know Reino and his sport!

Why did you start volleyball in our school?

I was asked if there was any free time activity that I could do, and as I have experience previously playing and training it was a no brainer.

Which activity do you think your students enjoy the most?

I think in the end, students come there to enjoy the playing part of the training. I myself do enjoy the skill boosting exercises more as the energy feels more active and I get to interact with everybody.

When did you personally start with volleyball and why?

I think I was either 13-14, motivated by my whole family that also plays volleyball. It started as a random village get together with people double/triple my age and then formed into passion that led me to pursue volleyball on a semi-professional level

Can you tell us any fun fact about you?

As much as I love volleyball, there are other things that I find inspiring. During the school year my wife and I, try to spend as much time together as possible, so we have developed this family tradition where we attempt to go and see most new movies in the cinema and then discuss/review them. And, when the summer comes. I tend to recharge my batteries through closing myself off from the world and going fishing. Sitting in a boat in the middle of the lake, line in the water, float dancing from side to side and this utter calm and quiet... that's my heaven.

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký, dnes speciálně vánoční, rozhovor s profesorem či profesorkou, v tom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v prvním čísle hádali, je tady odpověď. Náš minulý rozhovor nám poskytla paní profesorka Fišnarová! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes? Pro svůj typ hlasujte v odkazu pod hádankou.

Co byste si přála k Vánocům?

Bude to znít jako klišé, ale aby všichni mí blízcí zůstali i v dalším roce zdraví a šťastní. A konkrétně pod stromečkem bych ráda našla svůj oblíbený parfém a puzzle s aspoň 1000 dílky.

Jaká je Vaše oblíbená vánoční aktivita?

Mou oblíbenou aktivitou, spíše předvánoční, je zdobení perníčků. A potom na Boží hod vánoční sledování všech pohádek, co v televizi najdu, a postupná likvidace vánočního cukroví.

Máte nějakou svoji rodinnou vánoční tradici?

Během svátečních dnů se jdeme do kostela podívat na betlém a cestou okukujeme vánoční výzdobu v oknech a na domech.

Zpíváte vánoční koledy? Pokud ano, jaké?

Já bych zpívala ráda, ale mé okolí by to asi neocenilo (smích). Takže si zpívám sama, nejraději naše tradiční koledy jako třeba Pásli ovce Valaši.

HÁDEJTE!

<https://forms.office.com/e/mp6n2e9Xzp>

Máte nějaký nejoblíbenější nebo naopak nejméně oblíbený druh vánočního cukroví?

Nejlepší je samozřejmě cukroví podle receptů mé babičky a maminky. Mou slabinou jsou pařížské rohlíčky, naopak si klidně odpustím ořechové pracny.

Koukáte se na vánoční pohádky?

Koukám, a klidně i nonstop a všechny dvakrát dokola. Mám ovšem radši pohádky staršího data, z těch novějších mě zaujaly jen některé.

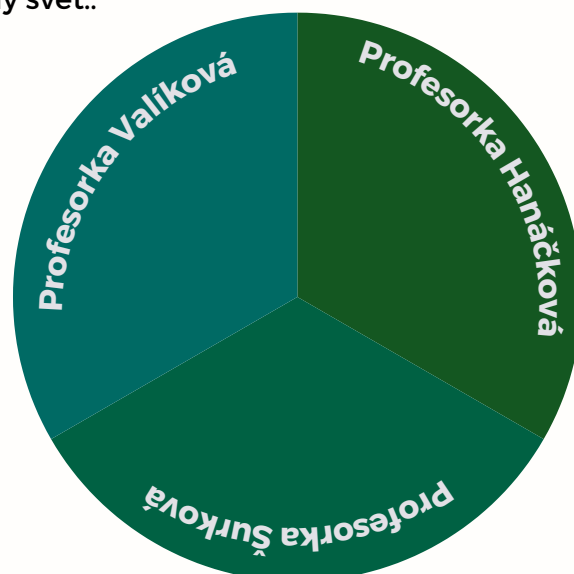
Máte nějakou vzpomínku z Vánoc, která se Vám vryla do paměti?

Konkrétní vzpomínku asi ne, naštěstí jsme žádné velké drama nikdy během svátků nezažili. Spíš vzpomínám na atmosféru svátků, jak to doma vonělo, jak byl čas v klidu posedět, popovídat si a hrát si, jak se aspoň na pár dní zastavil a zklidnil skoro celý svět..

Vánoce doma nebo v tropech?

Za mě rozhodně doma! Mám obavu, že slaměné vánoční ozdoby by na palmě vypadaly hloupě a v teple by se rychle zkazil bramborový salát (smích).

Tady jsou výsledky z minulé hádanky! Studenty a profesory, kteří hádanku uhádli, zařadíme do losování o malou cenu :) Z minulého čísla bohužel nemáme žádného výherce. Tak třeba příště. Hodně štěstí!

Téma

Kristýna Hošková
Běla Zemanová
Natálie Morávková
Marie Vičarová
Andrea Suchá

Kukátko

Kristýna Hošková

Naši předkové

Vanda Černošek
Naděžda Afanasyeva

Recenze

Vendula Cvrkalová
Daniela Hoření
Julie Keřkovská

Inspireview

Ema Vránová

Netflixový souboj

Kristýna Nečková

Pojďme si zahrát

Barbora Kouřilová

Myslím, tedy jsem

Zuzana Řezníčková

Co jsou zač?

Julie Keřkovská
Tomáš Dvořák

Hobby našeho GYBY

Kristýna Nečková
Barbora Kouřilová

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Ilustrace

Barbora Kouřilová

Grafika

Matouš Hobza
Teodor Politzer
Běla Zemanová
Barbora Kouřilová

Děkujeme za přečtení

- Redakce školního časopisu